

едно причудливо усмихваніе, което проесняваше посъхналото и сбърчаното му лице, докопа внезапно и съ двѣтъ си ръцѣ запрѣчкытъ на столтъ си и ся възправи правъ; хлѣтнѣлитѣ му очи свѣтнѣхъ тогазъ и сякашъ че пушяхъ огънь на младъ юнакъ, и той извика съ единъ силенъ гласъ: — *Орца!* огънь на'десно! Тичайте връзъ него! Всинца наедно! Дръжте го туй псе — иагилізъ! *Урра!* — И слѣдъ туй послѣдното извикваніе, което излѣзе изъ устата му като исхъркваніе, паднѣ като камъкъ въ столтъ си, ако и да го поддържахъ милосердытъ ръцѣ на внукътъ му. Г-жа Маргарита ми кивнѣ тогазъ повелително, и азъ побързахъ да си излѣзъ, като търсахъ изходъ измежду лабиринта на притвори и сълбы, и си честитяхъ самъ остроуміето, което показъ при състанъка си съ съ стареца капитанинъ на *Еразма*.

Цѣстровласыйтъ слуга, който бѣше мя посрѣшнѣлъ когато дойдохъ, на име Алень, чакаше мя за да ми каже по заповѣдъ на Г-жѣ Марокъ, че понеже часътъ на обѣдътъ бѣ дошелъ, нѣмаше вече време да идѣ до моитѣ си стаи, и че бѣхъ приетъ и тѣй както си бѣхъ облѣченъ. А когато влѣзвахъ въ салонътъ, около двадесетъ сътрапезници излѣзвахъ на редъ чинно за да минѣтъ въ трапезаріѣтъ. Слѣдъ промѣненіето на състояніето ми сега пръвъ пѣтъ ся намѣрвахъ въ едно таквозъ събраніе. Като ми ся отдавахъ до